

Pořad bohoslužeb

1. listopadu - 7. listopadu 2021, LITURGICKÉ MEZIDOBÍ, žaltář III.týdne

Den	Liturgická oslava	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
Pondělí 1.11.	Slavnost VŠECH SVATÝCH -doporučený svátek	St. Jičín	16:00- 17:30	<i>příležitost ke svátosti smíření</i>
			17:30	za farníky
Úterý 2.11.	Vzpomínka na všechny věrné zemřelé	St. Jičín	16:00- 17:30	<i>příležitost ke svátosti smíření</i>
			17:30	za duše v očistci + po mši sv. průvod na hřbitov a pobožnost za zemřelé
Středa 3.11.	Středa 31. týdne v mezidobí	St. Jičín	17:30	za ř. rodinu Hájkovu, Málikovu a Vahalíkovu, ochranu Boží na přímluvu Panny Marie pro živou rodinu
Čtvrtek 4.11.	Památka sv. Karla Boromejského, biskupa	St. Jičín	9:00	mše svatá v pečovatelském domě
Pátek 5.11.	Pátek 31. týdne v mezidobí 1.pátek v měsíci	St. Jičín	16:00- 17:30	<i>příležitost ke svátosti smíření</i> + <i>tichá adorace</i>
			17:30	za ř. Jiřinu a Františka Hasalovy, jejich ř. rodiče z obou stran a dar zdraví pro živé rodiny + po mši sv. svátostné požehnání + <i>společnosti mládeže (od 18:30)</i>
Sobota 6.11.	Sobota 31. týdne v mezidobí 1.sobota v měsíci	St. Lhota	17:30	mše svatá (s nedělní platností)
Neděle 7.11.	32. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	St. Jičín	8:00	za ř. Jaroslava Kovařička, duše v očistci s prosbou o dar plnosti života v Božím království pro naše zemřelé a Boží ochranu pro živou rodinu
		Petřkovice	10:00	hodová mše svatá v kapli

Farář: P.Marcel Krajl, mobil – farní úřad: 731 058 895, email: rkf.starvyjicin@doo.cz
Webové stránky farnosti Starý Jičín: <http://farnostjic.cz>

OHLÁŠKY

- * V pátek dopoledne o.Marcel navštíví nemocné.
- * Sběrka z Misijní neděle vynesla ve Starojické Lhotě 3 777,- ve Starém Jičíně 16 042,- , ve Vlčnově 3 354,- Moc díky za vaše dary! *Výtěžek letošního Misijního jarmarku je 7 946,-Kč. Všem dárcům velké díky! Částka poputuje prostřednictvím projektu Papežských misijních děl na podporu dětí v misijních oblastech.
- * Kdo byste se chtěli zapojit do Synodního procesu, zapište se prosím na papír vzadu ve vchodu spolu s číslem tématu, které chcete probírat.
- *Do konce příštího týdne je možnost si zakoupit stolní kalendář, který je na stole pod kůrem.

o ODPUSTKY PRO DUŠE V OČISTCI

Na Slavnost Všech svatých, tj.1.listopadu odpoledne a 2.listopadu po celý den je možné při návštěvě kteréhokoli kostela získat **plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci**. Kromě tří obvyklých podmínek (svátost smíření, sv. přijímání, modlitba na úmysl svatého Otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry. **Od 1. do 8. listopadu** je možné získat po splnění tří obvyklých podmínek **denně plnomocné odpustky přivlastnitelné pouze duším v očistci**, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé. V ostatních dnech lze takto získat odpustky částečně.

ZPRAVODAJ FARNOSTI STARÝ JIČÍN

Vydáno pro vnitřní potřebu farnosti Starý Jičín

31.10.2021

31.neděle v mezidobí

49. / ročník XII.

Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, praví Pán, a můj Otec ho bude milovat, a přijdeme k němu.

Milovat Boha a nemít na něj čas?

Co míní Ježíš a co míní Starý zákon tím, že máme milovat Boha celým srdcem, celou duší, celou myslí, celou svou silou? (Mk 12,30).

Tento příkaz známe všichni; Ale jak to vypadá, miluji-li Boha z celého srdce? Ve své řeči na rozloučenou Ježíš praví: „Milujete-li

mne, budete zachovávat má přikázání" (Jan 14,15). **Ježíš popisuje lásku jako čin, jako chování.** Zachovávat přikázání znamená zacházet se sebou, se svým životem, se svým časem, s přírodou i s lidmi tak, jak to odpovídá Bohu. Láska k Bohu se projevuje ve správném zacházení s jeho zrcadlením, tj. s jeho dílem, především s jeho největším stvořením - s člověkem.

Jsmo ve stálém nebezpečí, že budeme považovat Boží zrcadlení za Boha samého a že se těmto obrazům Božím oddáme tak, že pro nás dostanou absolutní význam. Pak se pro nás stanou modlami. A pak se zvrátí všechno. Staneme se otroky - otroky úspěchu, peněz, majetku, uznání, otroky lidí, které zbožňujeme, kteří se pro nás stanou vším. **Milovat Boha celým srdcem znamená posunout Boha na první místo, takže budeme se vším zacházet tak, jak to odpovídá skutečnosti, tj. jako s Božím darem, a ne jako s Bohem samým.**

Milovat Boha tak vposledku znamená spravedlivé, skutečnosti odpovídající zacházení s lidmi i věcmi, se svým časem i životem. Je-li pro mne mé zdraví nejvyšším dobrem, pak přehnaně kroužím sám kolem sebe. Zaměřím se jen na to, aby mi nic neuškodilo. Mé zdraví je pro mne pak modlou. A to už sám se sebou dobře nezacházím.

Jestliže miluji Boha, přihlížím též ke svému zdraví, neumohám se, protože bych rád dosáhl ještě toho či onoho, nýbrž dopřeji si čas a klid. Ale nekroužím kolem sebe a kolem svého zdraví. Jsem svobodný dát se do služby Bohu. I nemoc přijmu z ruky Boží jako něco, čím on ke mně mluví, čím mi ukazuje mé hranice, vnitřní nepořádek, který je ve mně; anebo prostě jako to, co mi on ve svém nepochopitelném úradku přisoudí, snad abych si odtrpěl kousek neštěstí na této zemi.

Láska k Bohu se projevuje i v tom, jak zacházíme s jeho dílem. Zacházím-li se svým okolím jako s darem Božím, pak o ně pečuji, pak je nevykořisťuji a nechovám se jako pán světa. Pánem tvorstva je Bůh, ono odráží jeho slávu i moc. Při svém jednání

s přírodou si stále uvědomuji, že se dotýkám něčeho, co je od Boha. Jeho příroda je proniknuta jeho Duchem. V přírodě se Boha v pravém slova smyslu „dotýkám“. Dotýkám se v ní lemu jeho roucha, pln úcty a u vědomí, že se má láska k Bohu, Pánu tvorstva, ukazuje v tom, že **miluji jeho stvoření.**

Osobní vztah

Ale - mohu Boha milovat jen v jeho zrcadlení: v druhém člověku, v přírodě, v sobě samém? Neexistuje také přímý vztah k Bohu? - Žalmy mluví o tom, že Boha milujeme tím, že meditujeme o jeho příkazích, že rozjímáme o jeho velikých činech v historii, že jsme srozuměni s tím, co stvořil v přírodě a co učinil v dějinách. **Láska k Bohu se tedy ukazuje v čase, který si uděláme pro Boha.** V tomto čase se vědomě zabýváme tím, jenž je za veškerým tvorstvem, za celými dějinami i za celým našim životem. A toto tajemství, které přesahuje veškerou viditelnou skutečnost, vidí bible jako osobu, líčí ji velmi lidskými barvami, jako Boha, který je láskyhodný, ale dosti často i jako Boha, který je nepochopitelný, o jehož skutečích musíme dlouho uvažovat, s nímž musíme dlouho zápasit a bojovat, abychom se mu nakonec vzdali a mohli uvěřit, že jsme se odevzdali do milujících rukou.

Svět i lidé jsou pro Boha propustní jen tehdy, když si uděláme čas jen pro tohoto Boha, nasloucháme-li v tichu, abychom se přiblížili tomuto tajemství, abychom mu lépe rozuměli a nakonec se s ním sjednotili. Milovat Boha znamená být s ním zajedno. Láska nedává jen jiný smysl, ona též **proměňuje**. Bere Boha a jeho nepopsatelné tajemství tak do svých rukou, že s ním srůstají v jedno. To je cíl veškeré lásky: **sjednotit se s ním, zakusit, že žijeme zdravě jen tehdy, když se sjednotíme s Bohem.**

A chceme-li to zakusit, musíme zapomínat na svět, na lidi, na sebe a oddat se Bohu, nořit se do něho, padnout před ním a klanět se mu. Při adoraci již nechceme pro sebe nic. Neprosíme Boha o nic, ani o vyřešení našich problémů. Zapomínáme na sebe a na své problémy, nic si nevyčítáme, ani se před Bohem neospravedlňujeme. Přestáváme kroužit kolem sebe a prostě padáme, protože se nás Bůh dotkl, protože on je důležitější, než naše tělesnost. V nás všech je touha moci konečně jednou na sebe zapomenout a dovolit Bohu, aby se nás dotkl, takže nám svítne: **Bůh sám stačí.** Pak začneme tušit, co to znamená, milovat Boha pro něho samého.

[/www.vira.cz](http://www.vira.cz), z knihy Proměňující moc víry, autor: Anselm Grün, vydalo: Karmelitánské nakladatelství

Odpustky – jak jim správně porozumět?

Podívejme se na dějinný vývoj nauky o odpustcích. Můžeme říci, že do 7. století mělo odpuštění hříchů spáchaných po křtu převážně veřejný charakter. Hříšník, aby byl znovu přijat do společenství, tedy aby mu bylo odpuštěno, musel žít kajícím životem a byl vázaný k plnění některých tvrdých kajících skutků, které mu byly uloženy biskupem. **Tedy dnešní rozlišení mezi vinou hříchu a trestem za hřích bylo spojeno.** A rozhrěšení a návrat do života církve nastal až po vykonaném pokání. Zajímavé je to, že i v této době na této cestě hříšník nebyl sám, byl doprovázen modlitbou společenství, prosbami kněží a přímluvami mučedníků.

Od 7. – 11. století se začíná rozvíjet ušní zpověď, a tedy i soukromé pokání. A zde dochází k rozlišení mezi „vinou“ hříchu a „trestem“ (nápravou) za hřích, který musí být odpykán. Kající dostal rozhrěšení a potom činil pokání, které bylo dáno přesnými tarify za spáchané hříchy (knihy pokání). Po vykonaném pokání kající věděl, že jeho trest za vykonaný hřích je smyt. A právě v 11. století vznikají první odpustky. Biskup, pro prosebnou modlitbu Církve, začíná odpouštět v celku nebo v části formy pokání uložené kajícím kněžím. Zde vlastně vzniká tzv. *částečný* nebo *plnomocný odpustek*. Dělal se to pro to, aby uložené pokání mohlo být v přístupnější a snadnější formě.

Od 13. století už je používání odpustků uzákoněno a postupně přeformulováno, kdy odpustky přestávají být vázány na formu uložení pokání, protože **přestože kající chce napravit to, co způsobil hříchem, tak pouze vlastním snažením, tedy oním „trestem“ nemůže odstranit**

všechny následky svých hříchů, a proto potřebuje pomoc Církve, která čerpá z lásky samotného Pána, z jeho milosrdenství a ze svatosti svých světců a doplňuje, to co on není schopen napravit.

Díky tomuto oddělení od formy pokání, tak je možné tyto odpustky vyprošovat nejenom živým, ale také zemřelým. Naší snahou a přímluvou církve prosíme Boha, aby odпустиł zemřelým jejich hříchy a zahladil jejich následky. Od 15. století je tato praxe již oficiálně vykonávána.

Když bychom se pokusili o jakousi syntézu, tak **rozhrěšením**, které kněz nabízí ve jménu Krista a Církve, **se odpuští vykonané hříchy, ona vina hříchu.** Použijeme-li výrok prorokův, tak na ně Bůh více nevzpomíná, hodí si je za záda a je od nich vzdálen, jako je vzdálen východ od západu (*srv. Iz 55,7-9*).

Ale co nutně nepřináší svátostné rozhrěšení, jak se snaží objasnit tridentský koncil ve svém dokumentu *Decretum de indulgentis* (4. 12. 1563), tak je odpuštění následků hříchů. **Tedy nezůstávají hříchy, nýbrž to, co v nás hříchy vytvořilo. A to má dopad osobní a dopad na celé společenství.** Tak pokračuje papež Pavel VI: *„Když totiž věřící získávají odpustky, chápou, že vlastními silami by nebyli schopni napravit zlo, které způsobili hříchem sobě samým a celému společenství“*

Dopad osobní znamená, že hřích nás postupně zbavuje obranyschopnosti a síly se mu postavit v určité oblasti. Můžeme mluvit o jakýchsi okolnostech, které nás nakonec vždy vedou k vykonání stejných skutků.

Příklad: Přirovnal bych to k člověku, který měl problém s alkoholismem. Prodělal protialkoholní léčení, které bylo úspěšné. Ale pokud se znovu dostane do stejného prostředí, tedy okolností (na cestě do práce potká několik hospod, dá se zlákat kamarády), tak upadne znovu do stejného problému.

Dopad na celé společenství spočívá v tom, že hřích je nejen obrácen proti Bohu, nýbrž je také skutkem, který rozbíjí církevní společenství. Tento rozměr plyne z toho, že jsme křtem začleněni do mystického těla Kristova (*srv. Ef 4,4-6*). Pavel VI pokračuje: *„Používání odpustků nám kromě toho sděluje, jak intimně jsme jedni s druhými spojeni v Kristu a jak nadpřirozený život každého z nás může prospívat druhým, aby také oni mohli být snadněji a intimněji spojeni s Otcem.“* Můžeme tedy mluvit o jakési sounáležitosti mezi sebou navzájem v dobrém i zlém, jak o tom mluví i papež Benedikt XVI. ve své encyklice *Spe salvi*, č. 48: *„měli bychom si uvědomit, že člověk není monáda uzavřená sama do sebe. Naše existence jsou v hlubokém společenství mezi sebou a prostřednictvím mnohotvárných interakcí jsou jedna s druhou spojeni. Nikdo nežije sám. Nikdo nehřeší sám. Nikdo není spasen sám. Do mého života neustále vstupuje život těch druhých: ve zlém i v dobrém.“*

Příklad: Pokračoval bych našim alkoholikem, který když hřeší opilstvím, tak svým hříchem ovlivňuje druhé. Rodina má strach, kdy a v jakém stavu přijde, co vyvede, komu ublíží. Navíc často bývá v takovýchto rodinách problém s penězi, protože je propije. To všechno jsou důsledky jeho hříchu, které ovlivňují druhé.

A právě odpustky chtějí zasáhnout tuto situaci. Chtějí člověka vymanit, osvobodit z toho, co hřích v nás vytvořil, z náklonnosti znovu udělat totéž a narovnat to, čím jsme ublížili druhým, obnovit duchovní jednotu.

Když z této perspektivy budeme mluvit o částečném a plnomocném odpustku, pak se to bude týkat především mé angažovanosti, mé lásky k druhému nebo touhy se sebou něco dělat.

Kdybychom tedy měli vyjádřit, co odpustky jsou, řekli bychom, že je to Boží milosrdenství, které Církve, v síle tajemství Kristova vykoupení a její vlastní svatosti, nabízí věřícím, aby zakusili plnost odpuštění až v nejzazších důsledcích hříchů.

Na závěr pan biskup přidává moudrou poznámku ohledně toho, že odpustky nejsou jediný způsob, který je nabídnut věřícím k obdržení odpuštění následků hříchu. Mezi další prostředky patří slavení Eucharistie, přímluvná modlitba, ... Není správné tedy ani odpustky absolutizovat, ani je ignorovat, protože jejich praxe vede ke skutečnému dobru pro duchovní život.